

Місто Богів та Монстрів

КУПИТИ

Про книгу

Сподіваємося, ви виживете. Лорен Калла завжди була звичайною. Людина серед вампірів, перевертнів, відьом та інших надприродних істот в Ангелтені, вона ніколи не прагнула більшого — лише простого, передбачуваного життя, настільки безпечного, наскільки це дозволяв її світ. Але коли вона дивом уникає викрадення від рук Темноборців — надприродних мисливців за головами — а її подругу забирають замість неї, Лорен готова піти на все, щоб повернути її. Навіть прийняти допомогу Дарієна Кассела, лідера найжорстокішого кола Темноборців у місті. Дарієн — її єдиний шанс знайти подругу живою... якщо Лорен зуміє втримати своє серце під контролем. Легше сказати, ніж зробити. Разом вони спускаються в темне підпілля Ангелтена й натрапляють на секрет, який може зруйнувати весь їхній світ.

Розділ 1

— Якщо ти ще бодай раз на неї подивишся, я переламаю тобі всі чотири лапи, цуценя.

Якби Даллас не стала на її захист, Лоре Калла, мабуть, тієї ж миті вискочила б за металеві двері нічного клубу під назвою «Її Пекельна Величність». Сухий лід, що задушливо клубочився над танцполом, анітрохи не приховував сотень облич, які під синіми спалахами стробоскопів спостерігали за сценою з хижою цікавістю в очах.

Перевертень, що стояв перед Лорен на двох цілком людських ногах, попри хамство Даллас, щойно вилив їй на голову повну склянку пива. Її золоте волосся до талії було мокрим і липким, біла тканина короткої обтислої сукні просочилася і стала прозорою. Пиво було щойно з крана, холодне, та попри це все її тіло палахкотіло від сорому.

Відьми на кшталт Даллас зазвичай чудово ладнали з вовками. Якби не те, що Лорен була людиною і, отже, не зовсім вписувалася до Ангелтену — відомого також як Місто Вічних Сердець, розлогий мегаполіс, створений для життя й процвітання безсмертних — цей вечір міг би минути без інцидентів. Без того, щоб її подрузі й прийомній сестрі, чистокровній відьмі, яку цінували значно вище за Лорен, довелося втручатися й захищати її.

Коли перевертень, розв'язно підійшов і запросив Лорен на танець, вона відмовила якомога ввічливіше. Виявилось, що відмов він не сприймав, хай як чемно їх висловити. Але це ж був дівочий вечір, Даллас дуже чітко дала це зрозуміти ще до того, як витягла Лорен і Сабрін Ван Арделл, яка просто зараз добувала ще один напій на іншому кінці залу, у клубний марафон. Даллас ніколи б не дозволила літу закінчитися нудно, особливо цьому — останньому перед початком їхнього першого курсу в Академії Магії Ангелтену.

І якщо більшість дівчат віку Лорен радо кинулися б «запалювати місто», то вона мріяла лише згорнутися клубочком на дивані. Дивани були безпечні. Дивани були звичні. Саме такий стиль життя їй подобався.

Вогняні очі вовка спалахнули люттю, коли він оглянув Лорен з голови до ніг, його руки тремтіли з боків, поки він боровся з Перетворенням. Під мішаниною запахів поту, блювоти й сигаретного диму приміщення пронизав сморід мокрого пса.

— Вона тобі охоронець чи наломщиця сексу? - випалив він, кивнувши на Даллас.

— Вона моя сестра, — видихнула Лорен тремким голосом. Її пальці стиснулися в кулаки, нігті вп'ялися в долоні. — І ти щойно нажив собі ворога в її особі.

Він перевів погляд з неї на Даллас.

— Людина, що має відьму за сестру? — пирхнув. — За кого ти мене маєш — за ідіота?

— Очевидно, так, — холодно відрізала Даллас. — Бо я буквально щойно попередила, що переламаю тобі ноги, якщо ти ще раз на неї глянеш.

— Може вийдемо, чаклунко? — зловтішно прошипів він.

До нього підійшов другий перевертень у куртці з літерами ВІМ. В його погляді читалася обережність, і навіть крізь гуркіт музики, що стрясала будівлю й підлогу під перламутровими шкіряними туфлями Лорен, їй не потрібен був гострий слух безсмертних, щоб розчути слова, які він прошепотів другові:

— Я б пригальмував, Джероме. Це ж Даллас Брайт.

Нікуди було подітися від допитливих поглядів. Лорен нервово крутила пальці, вибравши вивчати брудну підлогу, аніж звести очі кудись деінде. Вкотре за вечір вона пошкодувала, що не має здатності ставати невидимою. Або принаймні телепортуватися назад у чотири стіни своєї безпечної й звичної спальні в пентхаусі.

Коли вона таки наважилася підвести погляд, то побачила напіввідьму Сабрін, що пробиралася до них, долонею прикриваючи келих, а ліктями розштовхуючи відвідувачів із вражаючою для своєї комплекції силою. Її гострі, глибоко посажені очі звузилися, коли вона окинула поглядом геть

мокру Лорен і розлючену Даллас, що мала по-справжньому вбивчий вираз обличчя.

— Що тут відбувається? — вимагала відповіді Сабрін.

Джером навіть не глянув у її бік.

— Не лізь, напівкровко.

Потворна образа викликала у Даллас крижану посмішку. Усе тіло Лорен напружилося, щойно вона побачила цей вираз.

«Ну от, почалося», — подумала вона.

Даллас ступила вперед, її руде волосся до стегон колихнулося, а у веснянкуватій золотавій руці з'явився восьмидюймовий Фокус із ясеневого дерева. Аметист, вплетений у дерев'яний вузол на кінці магічного жезла, яскраво спалахнув. Магія іскрилася, її запах, мов дим від щойно задутих святкових свічок, вкрив язик Лорен і ковзнув дихальними шляхами.

— Якби ви, хлопчики, вміли думати правильною голівкою, то давно б забралися звідси, перш ніж я заткну вам ці брудні пащі, — промовила Даллас.

Та, здавалося, Джерома не хвилювало, ким вони були, менше за все — чистокровна чаклунка з люттю в сріблясто-зелених очах. Батько Даллас був генералом Повітряного Флоту — організованих військ країни, пристосованих до бою в небі. Погроза з вуст доньки Червоного Барона змусила б більшість людей відступити. Але, схоже, це цуценя справді не вміло думати правильною головою.

Або ж він був надто п'яний, щоб усвідомити, що перед ним рівня.

— Гаразд, гаразд, досить, — прогримів глибокий голос.

Напруга розтанула, коли всі в клубі обернулися до кремезного чаклуна-вибивайла зростом під два метри, який прокладав собі шлях крізь натовп могутніми руками. Він уп'явся в них холодним поглядом.

— Ви всі знаєте правила: хто починає бійку — вилітає геть.

Джером підняв руки в удаваній покорі й відступив у натовп, його друг зробив те саме.

— З мого боку жодних проблем, сер. Це ж не я погрожую комусь Фокусом.

Даллас різко розвернулася до нього, пасмо волосся зачепилося за губи.

— Ти перший почав, коли облив пивом мою подругу, мудака!

Вона кинулася вперед, але Лорен ступила навперейми та вчепилася в її руку.

— Припини, Даллас! — її голос був радше хрипом, кожне слово тремтіло сильніше за її ноги. — Він того не вартий.

Перевертні розчинилися в натовпі, а вибивайло, кинувши Лорен та її подругам кілька суворих зауважень, повернувся на свій пост біля входу. Коли видовищу настав кінець, глядачі знову поринули в танці й випивку, нарешті звільнивши Лорен від настирливих поглядів.

Сабрін насупилася, глянувши на телефон, світло екрана підкреслило її шовковисте чорне волосся та різкі лінії медово-коричневого обличчя.

— Дівчата, вже майже Відьомська Година. Треба замовляти таксі.

От халепа.

Лорен витягла власний телефон із сумки через плече, марно сподіваючись, що на ньому покаже іншу годину. Вони зробили єдине, чого Лорен завжди клялася собі ніколи не чинити після заходу сонця: втратили лік часу. Міські автобуси так пізно не ходили, тож таксі було єдиним варіантом.

Рекомендована література

Інтуїція

Асистент. Книга 2

Новий відвідувач кафе
на краю світу

Соловей

Прорив у швидкості
читання. Книжка за
день — це реальність

У темряві. Світло
згасло. Книга 1

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ